

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **REALIS-INVEST, s.r.o.**, se sídlem Svojsíkova 2/1596, Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BD U VODY s.r.o.**, se sídlem Archeologická 2256/1, Praha 5, zastoupená Mgr. Lukášem Koukalem, advokátem se sídlem Jugoslávská 768/9, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2013, č. j. MHMP 1012632/2013, sp. zn. S-MHMP 567202/2012/OST/No, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 A 181/2013 - 174,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Úřad městské části Praha 7, odbor výstavby a územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 25. 1. 2012 rozhodnutí č. j. MČ P7 002662/2012/OVT/Na, sp. zn. SZ MČ P7 037897/2011/OVT/Na, kterým byla na pozemcích mezi ulicemi U Vody, Varhulíkové a Jankovcova v katastrálním území Holešovice, Praha 7, umístěna stavba nazvaná „Bytový dům U Vody včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu“ (dále jen „stavba“). Učinil tak na návrh společnosti Metaka s.r.o., se sídlem Revoluční 1963/6, Praha 1. Na základě odvolání žalobkyně, jež se účastnila územního řízení o umístění stavby a je vlastníkem nemovitostí v katastrálním území Holešovice, a účastníka Společenství vlastníků jednotek River Lofts, Praha 7, 1578, 1579, 1580, 1581, 1582, se sídlem Varhulíkové 1579/16, Praha 7, žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodnutí stavebního úřadu změnil, tak že na str. 2, sedmý řádek od shora část textu vypustil a na str. 3, v podmínce č. 11 část textu doplnil. Ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Napadené rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou, o které Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) rozhodl tak, že napadené rozhodnutí se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud se věcí zabýval opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek ze dne 20. 10. 2016,

č. j. 5 A 181/2013 - 127, ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 As 253/2016 - 79.

[3] Dne 25. 2. 2019 obdržel Nejvyšší správní soud kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení (dále též „stěžovatelka“), kterou brojí proti napadenému rozsudku, a dne 27. 5. 2019 i její návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[4] Stěžovatelka, jež je investorem stavby, tvrdí, že vydání napadeného rozhodnutí nemá za následek žádné nevratné změny. Nedochází jí k povolení stavby, jelikož je pouze zjišťováno, zda plánová stavba je v souladu s územním plánem. Nejedná se tedy o vydání stavebního povolení a neřeší se jí otázky vlastní stavby, nýbrž pouze „přípravné“ kroky, zda je vůbec možné ke stavebnímu řízení přistoupit. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak podle stěžovatelky nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Újma stěžovatelky naopak spočívá v tom, že v důsledku napadeného rozsudku a zrušení napadeného rozhodnutí, jímž se umísťuje stavba, dojde nevratně k ovlivnění jiných správních řízení, pro které je existence územního rozhodnutí nezbytnou podmínkou. Procesní dopady na tato jiná správní řízení již nebude možno napravit, pokud by Nejvyšší správní soud rozhodl o důvodnosti kasační stížnosti a napadený rozsudek zrušil. Ostatně, Nejvyšší správní soud tak už jednou učinil. Žaloba byla podána už v roce 2013, a je proto v rozporu s legitimním očekáváním a právní jistotou stěžovatelky, aby napadené rozhodnutí bylo opakovaně „obživováno“ a rušeno. Ostatním účastníkům nevznikne přitom žádná újma v porovnání s tím, jaké dopady bude mít nepřiznání odkladného účinku na stěžovatelku.

[5] Žalovaný sdělil, že se ztotožňuje s návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Žalobkyně s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasí a uvádí, že umístěná stavba je v rozporu s územním plánem, a proto zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být zásahem do právní jistoty stěžovatelky. Podle napadeného rozhodnutí nebylo dosud vydáno žádné stavební povolení. Tvrzené důvody pro přiznání odkladného účinku jsou podle jejího mínění vnitřně rozporné. V případě, že by totiž bylo vydáno stavební povolení, postrádalo by vedení územního řízení smysl. Žalobkyně odkazuje na § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), podle něhož, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Stěžovatelce tak podle žalobkyně žádná újma nevzniká, a přiznání odkladného účinku by znamenalo suspendování ochrany práv žalobkyně a její obrany proti nezákonnosti územního řízení, proti kterému úspěšně brojí. Stěžovatelka podle žalobkyně nedostala povinnosti tvrdit a prokázat vznik závažné a reálné, nikoliv hypotetické a bagatelní újmy.

[7] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Jde o institut výjimečný, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 - 115, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

pokračování

[8] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozsudku nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozsudku odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[9] Následkem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této věci by se na pravomocný rozsudek krajského soudu hledělo jako by neexistoval, takže by jím pro nezákonnost zrušené územní rozhodnutí o umístění stavby opět obživlo i se všemi svými právními účinky. Pravomocné rozhodnutí o umístění stavby je mimo jiné nezbytnou podmínkou pro povolení stavby a přikládá se jako součást žádosti o stavební povolení.

[10] Stěžovatelka tvrdí, že újma v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí, jímž se umísťuje stavba, spočívá v nevratném vlivu na jiná správní řízení, pro která je existence územního rozhodnutí nezbytnou podmínkou. Ačkoliv blíže nespecifikuje, o která správní řízení se jedná, již ze samé podstaty jejích tvrzení vyplývá, že vliv zrušení napadeného rozhodnutí na tato jiná řízení nelze považovat za újmu. Je-li zákonem stanoveno, že existence územního rozhodnutí je nezbytnou podmínkou pro tato jiná správní řízení, je nesplnění této podmínky v rozporu s účelem takové zákonné úpravy, a tedy veřejným zájmem, který tato právní úprava odráží. Jelikož městský soud napadeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil k námitkám žalobkyně pro nepřezkoumatelnost a vady řízení, mohla by naopak vzniknout újma v důsledku toho, že by kasační stížnosti odkladný účinek přiznán byl. Napadené rozhodnutí by platilo, vyvolávalo právní účinky a pokračovalo by se v dalších řízeních, pro které je existence napadeného rozhodnutí podmínkou, která by se však posléze mohla ukázat jako nesplněná. Proto lze žalobkyni přisvědčit v tom, že za situace, kdy soud přizná kasační stížnosti proti napadenému rozsudku zrušujícímu rozhodnutí o umístění stavby odkladný účinek, může dojít k vydání stavebního povolení a naplnění hypotézy podle § 94 odst. 5 stavebního zákona, který stanoví, že „*dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává*“. Eventuální následný procesní úspěch žalobkyně spočívající v zamítnutí kasační stížnosti proti napadenému rozsudku by tak byl ve výsledku zcela bezcenný, neboť po vydání stavebního povolení eventuálně neúspěšný žalovaný přistoupí pouze k zastavení územního řízení právě s odkazem na změnu okolností v podobě již vydaného povolení stavby a na znění § 94 odst. 5 stavebního zákona. Taková újma žalobkyně by byla ve výrazném nepoměru ve vztahu k újmě, kterou nyní tvrdí stěžovatelka – tedy dopadu na průběh jejích dalších řízení, která však existenci rozhodnutí o umístění stavby ze zákona předpokládají jako svou podmínku. Mají-li tedy soudy naplnit smysl institutu odkladného účinku, nezbyvá než brát i v případě žalob proti územním rozhodnutím do úvahy rizika plynoucí z realizace stavby (shodně také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014 – 69). Řízení o žalobě a navazující řízení o kasační stížnosti

nesmí být pouhým „akademickým cvičením“. V tom by totiž spočíval i rozpor s důležitým veřejným zájmem. Proto je namístě nevyhovět návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Stěžovatelka nadto neuvedla žádná další tvrzení o výrazné disproportionality újmy jí způsobené v případě, že účinky napadeného rozsudku nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozsudku odloženy byly. Argument, že Nejvyšší správní soud už v této věci jednou rozhodl o důvodnosti její kasační stížnosti a rozsudek městského soudu zrušil, a žaloba byla podána již v roce 2013, přičemž je v rozporu s legitimním očekáváním a právní jistotou, aby napadené rozhodnutí bylo opakovaně „obživováno“ a rušeno, není nikterak relevantní pro posouzení opodstatněnosti přiznání odkladného účinku. To, jak v tomto případě Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatelky rozhodne, nelze nyní předjímat. Stěžovatelka tak neunesla svou povinnost tvrdit individuální konkrétní důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy závislé pouze na její konkrétní situaci vyplývající z konkrétních okolností.

[12] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelce nepřiznáním odkladného účinku nevznikne nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám v případě jeho přiznání. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tedy nepozastavují účinky napadeného rozsudku, jímž došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí. Tímto usnesením Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu